

[Elsa-Merete Ross.]

tanker om disse spørgsmål. Sådanne tanker er for længst fremsat af kontorchef Per Kirstein. Ved første behandling citerede jeg Niels Salicath, som vel må formodes at være talsmand for nogle modernister inden for det kooperative fællesforbund, da man vel ellers næppe havde overladt ham at skrive bogen „Fra enkeltvirke til fælles indsats“ med forslag til ændring af det almennyttige byggeris struktur.

Niels Salicath hævder, at en skarp fagmæssig opdeling vanskeliggør en gnidningsfri afvikling af arbejdet på den enkelte byggeplads, og at den bremser en hensigtsmæssig udnyttelse af byggeriets samlede arbejdsstyrke. Jeg skal ikke her igen redegøre for hans ideer om uddannelsens tilrettelægning; det er muligt, det kan gøres på andre og bedre måder end dem, han foreslår. Når jeg er så interesseret i disse spørgsmål, hænger det sammen med, at vi jo er enige om, at byggeriets omfang bl. a. er afhængigt af det antal håndværkere, der er til rådighed. Én af opgaverne må derfor være at øge antallet af bygningshåndværkere, men en anden og måske endnu vigtigere at øge deres effektivitet, og det kan måske ske gennem en anden og smidigere uddannelse.

Selv om ministeren skriftligt har svaret på mit spørgsmål om anvendelse af boligforeningernes prioritetsreserver, tror jeg, det ville interessere flere ærede medlemmer her i salen at få at vide, hvor langt fællesorganisationen er nået i sine overvejelser og forslag herom, og hvordan den højtærede minister stiller sig til de tanker, som f.eks. direktør Sølvkjær gør sig på dette område.

For så vidt visse ændringer i boligloven bliver nødvendige i forbindelse med en aktivisering af boligforeningernes prioritetsreserver, ved den højtærede minister, at det radikale venstre meget gerne vil støtte sådanne ændringer. De organisatoriske ændringer inden for boligforeningerne håber jeg, det vil lykkes foreningernes progressive medlemmer at få gennemført.

Jeg skal slutte med at anbefale at stemme for lovforslaget med de af boligministeren foreslåede ændringer.

Kai Moltke: Ja, her ved anden behandling bliver jeg vel nødt til at indtage en

temmelig velvillig og på visse områder også forstående holdning til det lovforslag, som nu med forslag til ændringer ligger på folketingets bord. Når jeg er i stand til det, er det vel først og fremmest, fordi vi, siden vi havde lovforslaget til første behandling, har været vidne til, lad mig bruge et af den moderne skønhedsplejes udtryk, en slags social ansigtsløftning af lovforslaget.

Noget af det, som vakte betænkelighed ved første behandling, var jo, at lovforslagets formulering i hovedsagen i alle tilfælde sigtede imod den fortsatte liberaliseringsproces; man kan næsten sige, der var lagt op til det firkantede forlig, til det frieri, hvor modparten viste sig så overordentlig vanskelig at have med at gøre.

Jeg for mit vedkommende henviste til den sociale side af sagen, og jeg kan selvfølgelig kun være tilfreds, når man her ved anden behandling har så positive ændringsforslag fra boligministerens og fra regeringspartierne side som hævelse af grænsen for mindstbemidlede — som allerede var blevet et helt u håndterligt monstrum — forhøjelse af børnetillæggene og den absolut nødvendige ændring i lovens § 62, spørgsmålet om regulering af m²-tilskuddet i tilfælde af et fortsat højt lejeniveau. Jeg ville ganske simpelt være tåbelig, hvis jeg ikke indrømmede, at der under udvalgsforhandlingerne efter inspiration fra forskellig side, måske ikke mindst fra socialistisk folkepartis side, er foreslået ændringer af betydning. Derfor mit partis velvillige indstilling til det omarbejdede lovforslag.

Men det er jo ikke alt, der er fuldkomment i denne ufuldkomne verden, og jeg bliver derfor også nødt til at tage et par forbehold. Forbehold må for mit vedkommende tages over for den ændrede § 6 og over for mildnelsen af klimaet med hensyn til lånegrænsen ved det private byggeri, som jo VK-partierne så ganske uforskyldt har fået fremkaldt. Betænkelighed må jeg ligeledes give udtryk for ved bibeholdelsen af den § 53, som fortsat gør finansieringen dyrere for det sociale byggeri, til trods for at det i høj grad kunne trænge til lempelser, til mildere vilkår, for at kunne løse den opgave, som det nu engang er stillet overfor; men det får nu være. Det positive, der er tilføjet lovforslaget, er